

494 αρωσ

1922

1922

187 181-192

1922-1923

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ: ΕΥΓΕΝΙΑ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ρομαντική συμφωνία
Ἐντυπώσεις ἐξ Ἁγίου Ὄρους εἰς
ἑκατὸν εἴκοσιν ἐπιστολάς πρὸς
τὴν φίλην μου Κλώνην
Φθινοπωρινοὶ στίχοι
Ὁ ἄνθρωπος ποῦ δὲν ἐπέταξε
Τοῦ «Βουνοῦ καὶ τοῦ Λόγγου»
Ἡ Γυναικεία δράσις ἐν Ἑλβετία
Ὁ κ. Γεώργιος Σίδερης
Τὰ δέντρα
Ἐξιστόρησις τῆς μάχης τοῦ Οὔτς Σαράι
Ἡ Κυρία μετὴν ἄσπρη βεντάλια
Τὸ ἱερὸν λείψανον τοῦ προστάτου Κερ-
κίρας θανατοουργοῦ Ἀγ. Σπυρίδωνος
Ἀπ' τὰ Ἑβραϊκὰ τραγούδια. — Στὴ
Σουζκά
Ἀπὸ τῆ καλλιτεχνικῆ κίνησις τοῦ μηνὸς
Βιβλία καὶ περιοδικὰ

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗ

Δ. Α. Ζ.
Γ. ΚΑΨΑΜΠΕΛΗ
Γ. Β. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΥ
ΣΤ. ΓΡΑΝΙΤΣΑ
ΜΗΤΣΑΣ ΠΕΡΡΩΤΗ
Δ. Ζ.
ΣΩΤΗΡΗ ΣΚΙΠΗ
ΑΡΙΣΤ. ΛΑΠΠΑ
Ι. Σ.

ΧΑΡΑΛ. Π. ΚΑΡΑΒΙΑ

Ι. ΣΥΝΓΟΥΛΙΕΡΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ ΕΥΓΕΝΙΑ ΖΩΓΡΑΦΟΥ	ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ	Πάν χειρόγραφον δημοσιευόμενον ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφεται.
<i>Διεύθυνσις:</i> Δ)ίδα ΕΥΓΕΝΙΑΝ ΖΩΓΡΑΦΟΥ Ὁδὸς Μενάνδρου 83 Ἀθήναι	Λιὰ τὸ Ἑσωτερικὸν . . Δρχ. 20 Λιὰ τὰ Δημοσ. Γραφεῖα » 40 Λιὰ τὴν Ἀμερικὴν . . Δολλ. 4 Λι' Ἀγγλίαν Αἴγυπτον καὶ Κύπρον Σελλ. 15	Αἱ ἐγγραφαὶ ἄρχονται ἀπὸ τῆς 1ης ἐκίστου μηνός.
<i>Τηλεγραφικὴ Διεύθυνσις:</i> ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΝ ΑΘΗΝΑΙΣ	ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ ΔΡΧ. 30	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΧ. 1.50

ΡΩΜΑΝΤΙΚΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ

Χαρούμενη ἔτσι ἄς σὲ θωρῶ σὰν τὸ μικρὸ τρελλὸ πουλί
 Πονῶ μὰ σ' ἀγαπῶ πολὺ,
 Πάρα πολὺ, καὶ δὲ θυμῶν' κελáιδης ἔτσι ὅσο μπορεῖς.
 σὰν τὸ πουλί στὸν κλώνο,
 Τῆς ἀχαρῆς μου τῆς πικρῆς ζωῆς τὸν πόνο δὲ σοῦ φανερώω,
 χαμογελῶ, ἀναλυνῶ καὶ λυώνω.

Ἄ! τί γυρεύω, τί ζητάω, ν' ἀποχαθῶ, νὰ μὴ βρεθῶ,
 νὰ φύγω λίγο, ποῦ καὶ πῶς;
 Ἀγκάθι δίπλα στὸν ἀνθὸ κι' ὁ ρόδιος λαμπρὸς καρπὸς
 στὸ πλάϊ μου μοσκοβολημένος,
 Κι' ἐγὼ χαμένος, σκυθρωπός, κι' ἴσκιους ἐγὼ νὰ κυνηγῶ,
 δικός σου ἀλλὰ καὶ ξένος.

Ἄς μ' ἐλεήσουνε οἱ θεοὶ κι' ἄς λυπηθοῦν με οἱ ἅγιοι
 κι' ἄς μοῦ προστάξουν τὴ θανά
 Νὰ σβύσῃ ἢ μέσα μου φωτιά, νὰ σπάσουνε κ' οἱ πάγοι,
 καρνοὶ νὰ γένουνε κι' ἄχνοι
 Καὶ νὰ μὲ πάρ' ἢ εὐλογητὴ νυχτιὰ καὶ νὰ μὲ πάγῃ
 στὴ λήθη τὴν πανιοτεινὴ.

Ἄ! μόνον ἔτσι τὸ τρελλὸ τραγοῦδι σου, ὄλη σου ἡ χαρὰ
 ποῦ σ' ἀγαπῶ τόσο πολὺ,
 Ποτὲ δὲ θὰ μὲ φτάνει, μ' ἀχεῖλι νὰ χαμογελῶ
 Ποῦ σπαριαρῶ τρελλὸ πουλί, μὲ βρόχια νὰ τυλίζομαι,
 κι' ὁ φόβος νὰ μὲ κάνει
 Κάθε φορὰ ποῦ πνίγομαι νὰ μοιάζω εὐτυχισμένος,
 δικός σου ἀλλὰ καὶ ξένος...

M. Μαλακάσης

χτά και άρωματισμένα λουλούδια ή όπως μαζεύουμε τα σπάνια ιαματικά βοτάνια στήσ απόκρυφες σπηλιές του βουνού, και να τάζτελνα στήσ φράιες, στήσ ρπάνιες, στήσ διαλεχτές ψυχές που και αυτές σκορπούν αιώνια τό μύρο τους και τής εύμορφιές τους χειμώνα και άνοιξι...

Δ. Α. Ζ.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

I

Είναί τ' Αύγούστου δειλινό μέσ' στα λιβάδια πέρα, μέσα στις έρημες έλιές του θλιβερού έλαιώνα, μια θλίψη ατέλειωτη, σκληρή, πλαγιέται στον αίθερα. πάγω στα δέντρα τα ξερά, τα έρημικά και μόνα.

II

Ω θλιβερά, μοναχικά και γριζα κυπαρίσσια, που ύψώνεστε σά δέηση προς τό γαλάζιο πέρα, στα πλαγινά παμμέγιστα του έρημικού του δρόμου, ως γίγαντες μου φαίνεστε στον γαλανόν αίθερα, άκίνητα ως στέκεστε προς τά ούράνια ίσια.

III

Μέσ' στα νερά τ' άκίνητα δέν πέσανε από τώρα ώχρά, τρεμάμενα, νερά τα θλιβερά τα φύλλα, μα ωστόσο απόψε τώνοισα τό ελέμμα μου ως έθώρα, δειλά τα φύλλα να κινή μια χρύα άνατριχίλα.

IV

Δέντρα, που δέν σάς πότισαν ακόμα πρωτοβρόχι, μα του φθινόπωρου έφτασεν στην ύψη σας σημάδι, ή νέα ψυχή μου, ή άπειρες μικρές καρπούλες πώχει, στη μοίρα σας μπρός θλίβεται και κλαίει μέσ' από λιβάδι.

V

Μέσα στα γριζα σύννεφα λευκότατη ή σελήνη σε' Αύγούστου τούτη τη βραδυά την άπαλήν ως χάνει, μια χάρη όλο τρεμάμενη γλυκά ως πέφτει αφίνει στα όνειροπόλα τα έλατα, στους κάμπους, στο λιβάδι.

VI

Πώς αγαπώ σε μακρυνό να κάθωμαι άερογιάλι την ώρα που τριγύρω μου άπλώνεται τό δεΐλι, και τίς βαρκοϋλες να θωρω στου πόντου την άγκυλή και νοσταλγιάς ψίθυρο: να μώρχωνται στα χείλη.

VII

Βαρκοϋλα γοργοτάξειδη με τό λευκό πανί σου που ως κύκνος μέσ' στα γαλανά λιανίζεσαι νερά, πώς ήθελα να θρίσκομουν παντοτεινά μαζύ σου γλάρος λευκός που στο μικρό κατάρτι σου άκουμπά!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΨΑΜΠΕΛΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟΝ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΠΕΤΑ

Επί τής ενδόξου βασιλείας Μανουήλ του Κο δ' λαός τής Κωνσταντινουπόλεως, φιλοπερίεργος σι υπερήφανος διά τον πολιτισμόν του, φιλοθεάμων και εις τας έκδηλώσεις του, έλαβε την ευκαιρίαν να δαδάση με θέαμα άσύνηθες.

Ο αυτοκράτωρ έξηκολούθει τον μακρόν και Τούρκων τής Ασίας άγώνα, ήδη δέ μετεχειρίζετο του Σουλτάνου τον επίσης Τούρκον Γιακκούπ-πασσά Γιακουπασάνην των Βυζαντινών, Σουλτάνον Άμ Αγκύρας και Καπαδοκίας. Η τύχη των όπλων έκ υπέρ του Γιακούπ και ο Αυτοκράτωρ απέφασκε να περιποιηθί και να τον καταπλήξη με τον πλούτον και δύναμιν τής μεγάλης Ανατολικής Μοναρχίας.

Τον έκάλεσε λοιπόν εις την Κωνσταντινούπολη σήλθε μαζί του εις αυτήν κ' επρόκειτο επί τή ευκαιρία τη να τελεσθί θρίαμβος. Σεισμός όμως διαρκέσας έπλύ και καταρρίψας πολλάς οικίας, κ' εκροβίσας τον έμπαταίωσε την έορτήν.

Όταν ο σεισμός έτελείωσε πλέον δέν ήτο δυνατή γίνθ θρίαμβος. Ο αυτοκράτωρ έν τούτοις διά να περιθί τον ξένον του διέταξεν έορτάς και ιπποδρομιάς προς μήν του. Εις μίαν από τας έορτάς, Τούρκος Θαυμαστή άνήγγειλεν ότι πρόκειται να πεταξί επάνω από τό ιππιμιον. Κατά την όρισθείσαν ώραν, ένθ ο Ιππόδρομος πλήρης κόσμου, παρίστα ο δέ ο Αυτοκράτωρ και ο υξένος του, ο Τούρκος έφάνη εις τό ύψος, επί των π του θεάτρου, φέρων λευκόν πλατύτατον χιτώνα του ό τό κάτω μέρος ήτο ραμμένον με σύρματα, ούτως ώσ μένη φουσκωμένος. Ο Θαυμαστοποιός έστάθη επί πολυ περιμέγων να πνεύσι δυνατός άνεμος, ο όποιός να φουσ τον χιτώνα του ώστε να τον κρατήσι, όσον τό δυνατόν ρισσότερον μετέωρον.

Εις τό μεταξύ όμως τό θεάτρον ήρχισε ν' άνυπνί. Από όλα τα σημεία ήκούοντο κραυγαί.

—Πετάξτε! Πετάξτε!

Ο Αυτοκράτωρ έλέπων τό επικίνδυνον του επίρματος είδοποίησε τον άνθρωπον να μήν πετάξη, ο δέ Στάνος άμφιβάλλων περι του αποτελέσματος έξεδήλωνε συχίαν διά την τύχην του όμοιοθούς του. Εις τό μεταθαυμαστοποιός έξετάξων διαρκώς τον άέρα, επανειλημμά ήπλωνε τας χείρας ής να ήσαν πτερυγες και τέλος νοή ότι ή πνοή ήτογ εύχολή επήδησε προς τό κενόν.

Ο δυστυχής έπεσε βαρύν εις τό έδαφος με σπασ

και τα χείρια. Το πήδημα του Τούρκου προεκάλεσε πολλήν θορυμεις τό κοινόν. Όπου ένερανήζοντο οι ακόλουθοι του άνου έγινοντο δεκτοί με τας κραυγάς «Πετάξτε! Πετάξτε!» δέ ένερανήζοντο εις την άγοράν, οι άργυραμοι-υπώντες εις τα τραπέζια τας λίτρας επανειλάμβανον κραυγήν αυτήν ή όποία είχε γίνθ σύνηθμα εύθυμίας και

περιφρονήσεως προς τους βαρβάρους.

Ο Αυτοκράτωρ όταν έμαθε πόσην έκτασιν δημοτικό-τητος έλαβεν ή κραυγή αυτή, έγέλασε κ' αυτός' διά να μη δυσχεστήση όμως τον ξένον του έδειξεν ότι δυσχεστήθη και ο : έλαβε μέτρα διά να τιμωρήση τους άσεβώς φερομένους προς τους ξένους του.

Γ. Β. Τσοκόπουλος

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΓΡΑΝΙΤΣΑ

“ΤΟΥ ΒΟΥΝΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΛΟΓΓΟΥ,,

Μ ΠΕΡΔΙΚΑ

Ο έκδοτικός Οίκος Έλευθερουδάκη έδημοσίευσε πρό εις κομψόν τόμον υπό τον τίτλον «Του Βουνού και Λογγου» τό έκλεκτό έργο του Στεφάνου Γρανίτσα, ο ως γνωστόν έγραψε με τον ένθουσιασμόν του άνου που ελάτρευσε τη φύση και τας ωραιότητας αυτής. Ζαχαρίας Παπαντωνίου εις πρόλογον τής έκδόσεως γράφει μεταξύ άλλων και τά εξής:

«Εις τον δρόμον αυτόν σκορπίζει στιγματίους και ους φωτισμούς ο Γρανίτσας. Είνε μετερεαλιστής δια-μένος να τονίση ότι δυνατόν ή ώραίον δημιουργεί εις ορα, ή ανάγκη να ζήσουν, ή αντίδρασις αυτή του περι-ντος. Και τό κάμνει ο Γρανίτσας με όλον τό κελάδη-ς άγροτικής εύθυμίας του. Η Ζούγκλα του έχει τό όμενον ένστικτόν της, έχει τά συμφέροντά της και τά κατά της, την σοφίαν της και την τέχνην της, τους ισμούς της, και τους άλλουσίμούς της. Εις κάθε όριαν ο συγγραφεύς ζωογραφίζων τά ζωά του μες πλη-ει, ότιό διανοητικός μηχανισμός δένεινε τό άποκλειστι-ρονόμιον του άνθρωπίνου επηρεάσαι. Το δάσος του έ-ωσοφορισμού άνθρωπίνης νοήσεως. Άλλά και τό άνθι-της λαϊκής παραδόσεως, την όποίαν τόσον επρόσεξεν ο αφεύς, γύρω εις τας ζωολογικάς παρατηρήσεις διζει βιβλίον αυτό έξαιρετικόν ένδιαφέρον και γιωρίς ελά-της επιστήμης δημιουργεί μίαν γοητευτικήν ίσοπολι-άνθρωπων και ζωών, πλήρη Λίσιωπικής σοφίας και

την «Πέρδικά» του ένα από τα ωραιότερα λογογραφικά του στίσιτα.

**

Πολλούς άνθρώπους και ζωα εξιδανίκευσε ή δημοτική ποίησις. Άλλά διά την άτυχή Πέρδικα έφάνη τόσον βάνουσος ώστε να λυπούμαι άμα τη βλέπω ή άμα άκούω τά τραγούδια της.

Τα μάτια της και τά φράδια της άριστουργήματα συν-θέσεως φωτός και χρωμάτιων, τά έχάρισε ο δημοτικός στί-χος εις χιλιάδας γυναικίων. Δέν έτραγουδήσε κανείς γιω-ριάτης ή βλάχος ποιητής ή σκιτζής την έρωμένη του· δί-χως να βεβαιώση ότι είνε «περδικομάτα», επίσης όλοι οι έρασται άνεκάλυψαν ότι τά στήθη «έκείνης είνε όπως τής πέρδικας δι' ο και ή «περδικόστηθη» δίνει και πέρνει εις τη δημοτική ποίησι, όπως και ή «περδικομάτα» και ή «περδι-κοπερπατούσα». Εάν ιδήτε πέρδικα να περπατή, θά όμο-λογήσετε ότι πλέον άρμονικόν, ρυθμικόν, εύφρόσυνον περ-πάτημα είνε άδύνατον να έχουν και οι άγγελοι. Οι κυνηγοί άμα την έλέπων να περπατή της σφυρίζουν όπως τά σκυ-λιά. Αυτή έχουσα ίσως πεποιήθησιν στην τέχνη της, να γυρίζη ανάποδα ώστε να μη φαίνεται, σιέκει ή λουφάζει ή αναποδογυρίζεται και ο κυνηγός σφυρίζων την πλησιάζει έως εκεί που θά τού έλθθι βολικά να την τουρκεύση. Εάν έννοεΐται δέν την γελάση και χαθή από τά μάτια του έστω κ' αν είνε έντελώς κατεμπρός του. Είσις τά περδικοπου-λα έχουν τόσην επιτηδειότητα να γίνονται ένα με τό χυ-

Η «Έλληνική Έπιθεώρησις» άναδημοσιεύει σήμερα

σμοιοστορικά ανατροπές και Ίμιαλείους ανοικοδομήσεις. Κατά την πρώτην δημοσίαν εμφάνισίν του προέβη εις βαρυσήμαντον δήλωσιν. Πρώτιστα ανοίγει διάπλατα τὰς πύλας τοῦ Ὑπουργείου του εἰς τὸν γεωργικὸν κόσμον καὶ ζητεῖ τὴν στενοτέραν συνάφειαν ἐπισήμου ὑπηρεσίας καὶ ἰδιωτικῆς γεωργικῆς σκέψεως. Τὸν παραγωγὸν τὸν ἐξαγακτήριεν ὄχι ἐχθρὸν τοῦ Κράτους, ὅπως τὴν ἠθέλησαν ἄλλαι ὑπουργικαὶ ἀντιλήψεις, ἀλλὰ συνεργάτην καὶ σύμβουλόν του. Καὶ μὲ βίαιον τὴν θεμελιώδη αὐτὴν ἀρχὴν ἐκκινεῖ πρὸς τὸν σκοπὸν του. Ἦδη παραμερίζει κάθε ἄλλο ζήτημα καὶ στρέφεται πρὸς τρία κεφαλαίωδη. Πρὸς τὸ **Ἀγροτικόν, πρὸς τὴν Ἀγροτικὴν ἀσφάλειαν καὶ τὴν ὕδρυσιν γεωργικῆς Τραπεζῆς.** Ἐντὸς τοῦ πρώτου δεκαπενθημέρου τοῦ Δεκεμβρίου θὰ ἔχουν ἐπιλυθῆ τὰ ζητήματα αὐτὰ ριζικῶς καὶ κατόπιν θὰ προέλθῃ εἰς σημαντικὴν ἀποφασίαν! Θὰ συγκαλέσῃ γεωργικὸν Συνέδριον, εἶδος γεωργικῆς Βουλῆς καὶ διὰ πρώτην φορὰν ὁ γεωργι-

κὸς κόσμος τῆς Ἑλλάδος, θὰ κατορθώσῃ νὰ ἐκφράσῃ τὸν πόνον του, νὰ ἀναπτύξῃ τοὺς πόθους του, νὰ χρωματίσῃ τὰς ἀνάγκας του, νὰ ἱστορήσῃ τὴν ἀθλιότητά του καὶ νὰ προέλθῃ εἰς ἄμεσον συνάφειαν μὲ τὴν Πολιτείαν διὰ τὴν ἐξεύρεσιν τῶν μέσων ἅτινα θὰ φέρουν εἰς τὴν γεωργομένην Ἑλλάδα τὴν ὄνειροπολουμένην εὐτυχίαν. Ἴδου μία φωτεινὴ λεωφόρος τὴν ὁποίαν διανοίγει ἡ γεωργικὴ συνείδησις τοῦ νέου Ὑπουργοῦ τῆς Γεωργίας καὶ οὕτως ἡ «Ἑλληνικὴ Ἐπιθεώρησις» δύναται νὰ εἶναι ὑπερήφανος διότι δὲν διεψεύσθη εἰς τὰς προβλέψεις της διὰ τὸν ἐπιφανῆ φίλον της.

Δ. Ζ.

Υ. Γ. Τὸν κ. Σίδερον ἐπισκέπτονται ἄνευ διατυπώσεων ἑκατοντάδες πολιτῶν ἡμερησίως καὶ εἶναι θαῦμα ἀντοχῆς καὶ θελήσεως ἡ ἄμεσος ἐπίλυσις τῶν ζητημάτων ὧλων τῶν ἐνδιαφερομένων.

ΤΑ ΔΕΝΤΡΑ

Ἀλήθεια, ὦ δέντρα ἐσεῖς ποῦ γέροντε τάχα σὰν ποιοὶ νᾶστε παλιοὶ γιγάντοι ; σκορπάει γύρω τὸ θρηγνὸ σας ὁ ἄνεμος σὰ μέσα ἀπὸ μιὰ κόλασι ἐνδὸς Δάντη.

Τοῦ κάκου ἀνιστορᾶτε, ὦ γιγαντόδεντρα, τίς περασμένει τιτανομαχίες, σὰν ἐπικοὶ τυφλοὶ στὰ σεληνόφωτα σπαραχτικῆς, μεγάλης ρομφιδίης.

Εἴμαστε ἐμεῖς καὶ ἐμεῖς: Τὰ εἶδωλα μὲς στὸ φτωχό, τὸ ἔρημο σπῆτι, στὸ χρόνον τὸ καλὸ γιὰ νὰ δεχόμεσθε κάποιον εἰδωλολάτρη ἀλήτη.

Κι' ἐσεῖς νὰ γέροντε, νὰ γέροντε καὶ νὰ μᾶς προσκυνᾶτε ὡς ὅπου ξεριζωθῆτε ἀπὸ τοῦ Βορριά τὸ ἀνάθεμα καὶ πᾶτε ἀπ' τὴν κακὴ ἀρὰ τοῦ Νότου.

ΣΩΤΗΡΗΣ ΣΚΙΝΗΣ

ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΑ ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ

ΕΞΙΣΤΟΡΗΣΙΣ

ΤΗΣ ΜΑΧΗΣ ΤΟΥ ΟΥΤΣ ΣΑΡΑΪ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Ἀλλὰ ὁ ἐχθρὸς λυσσῶν κυριολεκτικῶς δὲν κίμπτεται, καὶ εἰς τὰ πτώματα τῶν ἡρώων Ἑλλήνων προσθέτει καὶ τὰ ἰδικά του, καὶ ἐφορμᾷ διαρκῶς.

Ὁ ἴδιος ὁ Σουλῆης λαμβάνει θέσιν εἰς τὴν πρῶην γραμμὴν τῆς ἐφόδου, κλεῖει πλησίον του τὸν σημαιοφόρον μὲ τὴν σημαίαν καὶ τρεῖς σκαλιγκτάς καὶ διατάσσει ἐφόδον. Ὁρμᾷ πρώτος ὁ ἴδιος καὶ εἰς μίαν στιγμὴν πλησιάζομεν μέχρι τῶν τουρκικῶν χαρακωμάτων. Τὸ πυροβολικὸν ἀδιαφορεῖ τελείως, καὶ βάλλει ἐναντίον ὧλων. Ἑλληνες καὶ Τούρκοι πίπτουν ὑπὸ τὰ πυρὰ τοῦ τουρκικοῦ πυροβολικοῦ. Ἐπὶ τέλους ὁ ἐχθρὸς κίμπτεται πρὸ τῆς ἐπιμονῆς τῶν ἀνδρείων μαχητῶν τοῦ Σουλῆος καὶ ὑποχωρῶνεται: νὰ ἀποσυρθῆ ἀσχηρῶν οὕτω πρὸς στιγμὴν ἐλευθερὰν τὴν σύμπυξιν τοῦ ἀποσπάσματος. Ἡ ἀντεπίθεσις ἐπέτυχε πλήρως, ἀλλὰ ἡ πράγμωδιὰ φαίνεται: δὲν εἶχε ἐπισηραχίσει: κα

τὴν τελευταίαν αὐτῆς πρῆξιν. Καὶ ἐνῶ συντελεῖτο ἡ ἀνα- ὤνταξις τῶν προεξεχωρημένων τμημάτων τοῦ ἀποσπάσμα- ὁ ἐχθρὸς ἐπέρχεται μανιώδης συγκεντρώων ὧλας αὐ- ὁ τὰς δυνάμεις ἀλλοκλάζων καὶ λυσσῶν ὄρμᾳ ἐναντίον μας ὁρμώμενος. Οἱ γενναῖοι ἄνδρες τοῦ Σουλῆος κουρασμένοι πλέον ἀπὸ τὴν ἐπιτόκρον ἐκείνην μάχην—ἐνάς πρὸς πέντε—ἀνθίστανται ἀπεγνωσμένως ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ. Ἡ πά- ἡ διαρκεῖ ἑκατέρωθεν μετὰ λύσσης πρὸ τοῦ πενταπλασίου χροῦ, ἀλλὰ δυστυχῶς τὰ πυρομαχικά μας ἐξαντλοῦνται καὶ εὐφραδῆτες πρὸς μεγίστην πίεσιν τοῦ ἐχθροῦ ὑποχω- ρώμεν πρὸς τὸ θάσος ἐγκαταλείποντες ἄχρηστα πυροβόλα ἰς αὐτόν, ὡς ἐκ τῆς μεγάλης χρήσεως.

Ἐποχουρῶμεν ἀμυνόμενοι, ὅτε βλέπομεν ἐκπληρτοὶ ἀ μὲν ἐπὶ τῆς γραμμῆς μὲ τὴν σημαίαν διάτρητον καὶ ἐκ δύο στρατιώτας παρὰ τὸ πλευρὸν του τὸν γενναῖον μας υνταγματάρχην.

— Σκοτώστέ με. Σὺς διατάσσω, ἔλεγε εἰς τοὺς περὶ αὐτὸν στρατιώτας.

Αἱ ἑθρικά στραῖτα: σφυρίζουν γύρω του ἀλλὰ τὸν σέ- νονται καὶ τότε εἰς ἀπὸ τοὺς δύο στρατιώτας ἀρπάζει τὴν

σημαίαν καὶ πείθῃ τὸν ἥρωα ἐκείνον διοικητὴν νὰ ἀποσυρ- θῆ, βλέπων τὴν ἀρεκτον σύλληψιν των.

Ἄλλ' ἐν τῷ μεταξὺ μία ἱππικαρχία τοῦ Βου ἱππι- κοῦ ὄρμᾳ πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ὁ ἐχθρὸς σταματᾷ, ἤδη ἡ σύμ- πτυξις ἔχει συντελεσθῆ. Ὁ ἐχθρὸς εἶχεν ἐγκαταλείψῃ ὀρι- στικῶς πλέον πᾶν σχεδὸν ἐπιθέσεως. Εἰς τὴν χαράδραν ὁ- μως τῆς ἀνασυντάξεως τοῦ Σουλῆος διέκρινε μίαν τραχηλὴν καὶ σπαρακτικὴν εἰκόνα ἡ ὁποία καὶ ὅλ' αἰετὸν ἀλησμόνητος εἰς τὴν μνήμην ἡμῶν. Ἰάσονται οἱ ἐναπομείναντες ἀξιω- ματικοὶ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἀνδρῶν καὶ συντάσσουν αὐτοὺς εἰς τάγματα τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς δὲν ὑπερέβαινε τὸς 80 μαχητάς. Τέλος αἱ τελευταῖαι ἀκτῖνες τῆς ὄψης Τουλίου 1921 ἐγκρίετον τὸ ἀπερχόμενον πρὸς τὸ Ἑσπῆ Σελίς ἡ- ρωϊκῶν ἀπόσπασμα. Καὶ ἔδυσεν ἡ δραματικὴ ἐκείνη, ἡμέρα διὰ τὸ ἀπόσπασμα δημιουργοῦς ὅμως σελίδων ἡρωϊσμοῦ διὰ τὴν νεωτέρην ἑλληνικὴν ἱστορίαν.

Ἀριστείδης Λαπίας
Δεκαεὺς

ΑΝΑΤΟΛ ΦΡΑΝΣ

Ἡ ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΣΠΡΗ ΒΕΝΤΑΓΙΑ

Ὁ Τσουάνγκ-Τσέν, ἀπ' τὴ χώρα τοῦ Σούγκ εἶταν ἐνὶς γραμματισμένως, ποῦ τραβοῦσε τὴ σο- φία του ἴσα με τὸ σημεῖο ν' ἀπαρνέται ὅλα τὰ φθορὰ πράγματα καὶ ἐπειδὴ σὰν καλὸς Κινέζος ποῦταν, δὲν πίστευε καθόλου ἐξ ἄλλου, στὰ αἰώνια πράγματα, δὲν τοῦ ἔμεινε γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν ψυχὴ του, παρὰ ἡ συνείδησί του νὰ ξεφεύγῃ, ἀπ' τίς κοινὲς πλάνες τῶν ἀνθρώπων, ποῦ ζητοῦσαν ν' ἀποκτήσουν ἄχρηστα πλοῦτη, ἢ καὶ μάταιες τιμῆς. Μὰ πρέπει αὐτὴ ἡ ἱκανοποίησι νᾶνα βαθιά, γιὰτί ὕστερ ἀπ' τὸ θάνατό του τότε κράζανε γιὰ εὐτυχι- σμένο καὶ γιὰ ἀξιοζήλειτον ἀνθρώπο. Λοιπὸν κατὰ τῆς ἡμέρας, ποῦ τ' ἀγνώστα πνεύματα τοῦ κόσμου τοῦ ἐπέτρεψαν νὰ περάσῃ κατὰ τὸν ἕναν πράσινο οὐρανὸν, ἀνάμεισ' ἀπ' τ' ἀνθισμένα χαμιόλαδα, τῆς ἰτιῆς καὶ τοὺς Ἰνδοκαλίμους, ὁ Τσουάνγκ-Τσέν εἶ- χε συνήθια, νὰ κάνει τὸν περιπατό του, ρεμβάζον- τας σ' αὐτῆς τίς χώρες, ὅπου ζοῦσε δίχως νὰ ξεύρῃ

τὸ πὸς καὶ τὸ γιὰτί! Ἐνα προῖ ποῦ τριγυροῦσε τυχαίως, στῆς ἀνθισμένες ράγες τοῦ βουνοῦ Νάμ- Χόα, βρέθηκε, χωρὶς νὰ τὸ νοιώσῃ μέσα σ' ἕνα κοι- μητήριον, ποῦ οἱ πεθαμένοι ἀναπαύοντουσαν σὺμ- φωνα μὲ τὴ συνήθια τοῦ τόπου, κατὰ ἀπὸ χωματέ- νιους ὄβορους πατημένους. Στὸ κοίταγμα τῶν ἀνα- ριθμῆτων τάφων, ποῦ ἀπλώνονταν πέρα ἀπὸ τὸν ὀ- ρίζοντα, ὁ γραμματισμένος ἄρχισε νὰ φιλοσοφεῖ πᾶ- νω στὴ μοῖρα τῶν ἀνθρώπων.

— Ἀλλοίμονο, ἔλεγε νὰ τὸ στατιοδρομὸ ποῦ ὀδηγοῦν ὅλοι οἱ δρόμοι τῆς ζωῆς. Μὰ καὶ πῆρες τὴ θέσι σου στῶν πεθαμένων τὸ βασίλειον, δὲν ξανα- βλέπεις πᾶ τὴ μέρα.

Αὐτὴ ἡ ἰδέα δὲν εἶναι καθόλου ἀλλόκοτη, μὰ συνοψίζει ἀρεκτὰ καλὰ τὴ φιλοσοφία τοῦ Τσουάνγκ- Τσέν, ὡς καὶ τῶν Κινέζων. Οἱ Κινέζοι δὲν ξαί- ρουν παρὰ μιὰ μόνη ζωή: τὴ ζωὴ ποῦ βλέπεις τὸν Ἥλιον νὰ κάνει νὰ λουλουδιάζουν οἱ παιωνίαι. Ἡ

ισότητα τῶν ἀνθρώπων στὸν τάφο τοὺς παρηγορεῖ ἢ τοὺς ἀπελπίζει, ἂν τὴ στιγμὴ ἐκείνη τοὺς κυριεύει γαλήνη, ἢ μελαγχολία. Ἐξ ἄλλου γιὰ νὰ τοὺς διασκεδάσουν- ἔχουν ἓναν κόσμον ἀπὸ θεοὺς πράσινους, ἢ κόκκινους, ποὺ κάποτε ἀνασταίνουν τοὺς πεθαμένους κι' ἐξασκοῦνε τὴ διασκεδαστικὴ μαγεία. Μὰ ὁ Τσουάνγκ-Τσέν, ποῦταν ἀπ' τὴν περήφανη αἴρεση τῶν φιλοσόφων, δὲ ζητοῦσε παρηγοριὰ σὲ δράκους ἀπὸ πορσελιάνη.

Ὅπως ἔσεργε τὴ σκέψη, ἔτσι, ἀνάμεσ' ἀπ' τοὺς τάφους, συνήντησε ἕξαφνα μιὰ νέα κυρία πένθιμα ντυμένη, δηλαδή φοροῦσε μιὰ μακρὰ λευκὴ ρόμπα ἀπὸ χοντρὸ ὕφασμα καὶ μὲ δίχως ραφές. Καθισμένη πλάι σ' ἓναν τάφο, κουνούσε τὴν ἄσπρη τῆς βεντάγια, πάνω στὸ νοπὸ χῶμα τοῦ πενθίμου ὄβρου.

Περίεργος νὰ μάθει τοὺς λόγους μιᾶς τόσο περιέργου πράξεως, ὁ Τσουάνγκ-Τσέν χαιρέτησε μ' εὐγένεια τὴ νέα κυρία καὶ τῆς εἶπε:

— Νὰ τοιμίσω, κυρία νὰ σὰς φωτίσω ποῖο πρόσωπο εἶναι ξαπλωμένο σ' αὐτὸν τὸν τάφο καὶ γιατί κολιάζετε τόσο πολὺ, φουσώντας τὸ χῶμα ποῦ τότε σκεπάζεται; Εἶμαι φιλόσοφος. Ἄναζητῶ τίς αἰτίες καὶ νὰ μιὰ αἰτία, ποῦ μοῦ διαφεύγει.

Ἡ νέα γυναίκα ξεκολουθοῦσε νὰ κουνάει τὴ βεντάγια τῆς. Κοκκίνησε. Ἔσκυψε τὸ κεφάλι καὶ ψιθύρισε κάτι λέξεις, ποὺ ὁ σοφὸς δὲν τῆς ἄκουσε. Ἡ νέα γυναίκα δὲν τὸν πρόσχε πιά καὶ φαινόταν, πὼς ἡ ψυχὴ τῆς, εἶχε περάσει ὀλάκαιρη στὸ χέρι ποῦ κουνούσε τὴ βεντάγια.

Ὁ Τσουάνγκ-Τσέν ἀπομακρύνθηκε λυπημένος. Ἄν καὶ ἤξερε πὼς «τὰ πάντα ματαιότης ἐστὶ» εἶχεν ἀπὸ φυσικὸ του, κάποια κλίση στὸ ν' ἀναζητῆ τὰ ἐλατήρια τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων, καὶ ἰδιαίτερα τῶν γυναικείων καὶ τὸ μικρὸ αὐτὸ πλασματάκι τοῦ ἐνέπνευσε μιὰ κακόβουλη, μὰ πολὺ ζωνερὴ περιέργεια. Ξακολουθοῦσε σιγὰ τὸν περίπατό του γυρίζοντας τὸ κεφάλι νὰ δεῖ ἀκόμα τὴ βεντάγια, ποῦ χτυποῦσε τὸν ἀέρα, σὰν τὸ φτερὸ μιᾶς μεγάλης πεταλοῦδας, ὅταν ἄξαφνα μιὰ γρη῏α ποῦ δὲν τὴν εἶχε προσέξει στὴν ἀρχὴ τοῦ ἔκαμε νόημα νὰ τὴν ἀκολοιούησει. Τὸν ὠδήγησε στὸν ἴσκιον ἐνὸς ὄχτου πὸ ψηλοτέρου ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ τοῦ εἶπε.

— Σ' ἄκουσα νὰ κάνεις τῆς κυρίας μου μιὰν

ἐρώτηση, στὴν ὁποία δὲν ἀπάντησε. Μὰ ἐγὼ θὰ ἰκανοποιήσω τὴν περιέργειά σας, ἀπὸ ἓνα φυσικὸ σῆσθημα νὰ σὰς ὑποχρεώσω μετὰ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ θελήσετε νὰ μοῦ δώσετε γι' ἀνταμοιβή, ὅ,τι χρειάζεται γιὰ ν' ἀγοράσω ἀπ' τοὺς ἱερεῖς ἓνα μαγικὸ χαρτί, ποῦ θὰ μακρύνει τῆς μέρες τῆς ζωῆς μου.

Ὁ Τσουάνγκ-Τσέν τράβηξε ἀπὸ τὸ πορτοφόλι του κάποιο νόμισμα καὶ ἡ γρη῏α μίλησε ἔτσι:

— Ἡ κυρία αὐτὴ, ποῦ τὴν εἶδατε πάνω σ' ἓναν τάφο, εἶναι ἡ κυρία Λοῦ, χήρα ἐνὸς γραμματισμένου, ποῦ λέγονταν Τάο καὶ ποῦ πέθανε ἐδῶ καὶ δεκαπέντε μέρες, ἀπὸ μιὰ μακρὰ ἀρρώστια. Ἄγαπιόντουσαν κι' οἱ δυὸ μὲ μιὰ τρυφερὴ ἀγάπη. Κι' ὅταν ξεψυχούσεν ἀκόμα ὁ Τάο, δὲν ταγιανοῦσε τὸν ἀποχωρισμὸ τῆς κι' ἡ σκέψη πὼς τὴν ἄφηνε στὸ κόσμον στὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας καὶ τῆς ὁμορφιάς τῆς τοῦ εἶταν τέλεια ἀνυπόφορη. Παρηγορήθηκεν ὡστόσο, γιατί εἶταν ἓνας χαρακτήρας πολὺ πρῶος καὶ ἡ ψυχὴ του ὑπέκυπτε πρῶθυμα μπρὸς στὴν ἀνάγκη. Κλαίοντας στὸ προσκεφάλι τοῦ Τάο, ποῦ δὲν τὸν εἶχεν ἀποχωριστεῖ καθόλου κατὰ τὴν ἀρρώστια του, ἡ Λοῦ τοῦ ὀρκίζονταν στοὺς Θεοὺς, ὅτι δὲ θὰ ὑπέφευγε τὸ θάνατό του κι' ὅτι θὰ μοιράζονταν τὸ κιβώρι του, ὅπως εἶχε μοιραστεῖ καὶ τὴν κλίνη του.

— Μὰ ὁ Τάο τῆς εἶπε.

- Κυρία μὴν ὀρκίζεσαι αὐτό!

— Τοὐλάχιστον, ἀπῆντησεν αὐτὴ, ἂν θὰ ζήσω ἔστερα κι' ἀπ' τὸ θάνατό σας, ἂν εἶμαι καταδικασμένη ἀπὸ τὰ δαιμόνια νὰ βλέπω ἀκόμα τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ὅταν ἐσεῖς δὲ θὰ τὸ βλέπετε πιά, μύθετε ὅμως πὼς δὲ θὰ συγκατατεθῶ ποτέ μου νὰ γίνω γυναίκα ἐνὸς ἄλλου, καὶ ὅτι δὲ θὰ χωρῶ παρὰ ἓνα σύζυγον, ὅπως δὲν ἔχω παρὰ μιὰ ψυχὴ.

Μὰ ὁ Τάο τῆς εἶπε. Κυρία μὴν ὀρκίζετε καθόλου αὐτό. Ὁρκιστήτε μονάχα νὰ φυλάξετε πιστὰ τὴν ἀνάμνησή μου, ἐνόσον τὸ χῶμα τοῦ τάφου μου δὲ θάχει στεγνώσει.

Ἡ Λοῦ ἔκαμεν ἓνα μεγάλον ὄρκον. Κι' ὁ καλὸς Τάο ἐκλείσε τὰ μάτια γιὰ νὰ μὴν τ' ἀνοίξει πιά. Ἡ ἀπελπισία τῆς Λοῦ ξεπέρασε κάθε ὄριο. Τὰ μάτια τῆς τὰ κατάρωσαν πύρινα δάκρυα. Μαδοῦσε μὲ τὰ μικρὰ μαχαιράκια τῶν νυχιῶν τῆς τὰ πορσε-

λένια μάγουλά τῆς. Μὰ τὰ πάντα διαβαίνουν. Κι' ὁ χεῖμαρος αὐτοῦ τοῦ πόνου ξεχύθηκε. Τρεῖς μέρες ἔστερα ἀπὸ τὸ θάνατον τοῦ Τάο, ἡ θλίψη τῆς Λοῦ εἶχε γίνῃ πὸ ἀνθρώπινη. Ἔμαθε πὼς ἓνας νέος, μαθητῆς τοῦ Τάο, ἐπιθυμοῦσε νὰ τῆς δηλώσει πόσον συμμερίζονταν αὐτὸ τῆς τὸν πόνον.

Σκέφτηκε λογικά, πὼς δὲ θὰ μπορούσε νὰ μὴ δεχτεῖ. Τόνε δέχτηκε ἀναστενάζοντας. Αὐτὸς ὁ νεαρὸς εἶταν πολὺ κοιμψυόμενος κι' ὁμορφοπρόσωπος. Τῆς μιλούσε λίγο γιὰ τὸν Τάο καὶ περισσότερο γι' αὐτὴν. Τῆς εἶπε ὅτι ἐνοιοθε καὶ πὼς τὴν ἀγαποῦ-

σε. Τὸν ἄφιος ἀπειράχτα νὰ τὸ πεῖ. Αὐτὸς ὑποσέθηκε νὰ ξαναγοῖση. Στὸ μεταξύ ἡ Λοῦ, καθισμένη πάνω στὸν ὄχτον τοῦ συζύγου τῆς, ὅπου τὴν εἶδατε περνὰ ὀλη τῆς τὴν ἡμέρα, στεγνώνοντας τὸ χῶμα τοῦ τάφου μὲ τὸ φύσημα τῆς βεντάγιας τῆς.

Ὅταν ἡ γρη῏α τελείωσε τὴν ἀφήγησή τῆς, ὁ σοφὸς Τσουάνγκ-Τσέν σκέφτηκε: Τέλος πάντων ἡ Λοῦ εἶνε μιὰ τίμια γυναίκα ποῦ δὲ θέλει νὰ πατήσῃ τὸν ὄρκον τῆς.

Μετάφραση

I. Σ.

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΟ ΛΕΡΟΝ ΛΕΙΨΑΝΟΝ

ΤΟΥ ΠΡΟΣΤΑΤΟΥ ΚΕΡΚΥΡΑΣ, ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ

ΑΓΙΟΥ ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ

Τὸ Σεπτὸν λειψάνον τοῦ Ἁγίου Σπυριδῶνος ἐν Κερκύρα, λιτανεύεται τετράκις ἡμέρας τὴν Κυριακὴν τῶν Βαίων, τὸ Μέγα Σάββατον, τὴν 11 Αὐγούστου καὶ τὴν πρώτην Κυριακὴν τοῦ Ν)βρίου. Ὁ Ἅγιος Σπυριδῶν ἐγεννήθη εἰς τὴν πόλιν τῆς Τριμυθοῦντος τῆς Κύπρου, ὅτε αὐτὴ ἦτον ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν Ῥωμαίων, ἐγεννήθη δὲ μετὰ τοῦ ἔτους 253—260 μ. γ. Πτωχὸς ὢν, ἦτον κατ' ἀρχὰς ποιμὴν προβάτων, νυμφευθεὶς δὲ ἀπέκτησε θῆλυ, ὅπερ ὀνομάσθη Εἰρήνη. Μετὰ τὸν θάνατον τῆς συζύγου του ἐγένετο μοναχὸς, ἐνεκα δὲ τῶν πολλῶν ἀρετῶν του ἐξελέγη ἐπίσκοπος Τριμυθοῦντος παρευθεὶς ὡς τοιοῦτος εἰς τὴν κατὰ τὸ ἔτος 318 μ. γ. ἐν Νικαίᾳ σύνοδον ἐνθα ἀνεδείχθη ὑπέρμαχος τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ἐπανελθὼν εἰς Κύπρον ἐτέλεσε πλεῖστα θαύματα, ἀπέβησε δὲ τὸ ἔτος 350 μ. X. ὑπερβεννηκοντούτης ἐπὶ τῆς Βασιλείας τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου. Μετὰ πάροδον ἑκατὸν ἐνός ἔτους ἀπὸ τοῦ θανάτου του ἐξετάφη, διότι ἐκ τοῦ τάφου του ἐξήρχοντο εὐώδεις ἀναθυμιάσεις, ἔμεινε δὲ τὸ σεπτὸν αὐτοῦ Ἅγιον λειψάνον διακόσια ἔτη εἰς τὸν Ναὸν Τριμυθοῦντος, ὅτε δὲ οἱ Σαρρακενοὶ κατέλαβον τὴν Κύπρον τὸ λειψάνον τοῦ Ἁγίου μετηνήχθη εἰς Κ)πολιν περὶ τὸ ἔτος 622—638 μ. X. Κυριευθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν Τούρκων τῆς Κ)πέλειως κατὰ τὸ

ἔτος 1453 μ. X. ἱερεὺς τις εὐπυρὸς ὀνόματι Γεώργιος Καλοχαιρέτης διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὰ Ἅγια Λειψάνα τοῦ Ἁγίου Σπυριδῶνος καὶ τῆς Ἁγίας Θεοδώρας τῆς Αὐγούστης τὰ ὁποῖα ἦσαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν του, ἐκλείσε ταῦτα εἰς δύο σάκκους μὲ ἄχυρον καὶ ἔθεσεν τοὺτους εἰς τὸ ἴδιον κτήνος καὶ ἐξήγαγεν ἀσφαλῶς ἐκ τῆς χώρας, εἰς δὲ τοὺς ἐρωτῶντας τί ἦτον ἐντὸς τῶν Σάκκων ἀπήντα ἡ ἀποφῆ τοῦ ζώου» καὶ οὕτως ἔρθεσαν εἰς Παραμυθίαν Ἐπίφρου, ἐνθα παρέμεινεν ἕως τὸ 1456 ὅτε μετέστη εἰς Κέρκυραν καὶ ἐθῆκε τὰ ἱερὰ ταῦτα κειμήλια εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ταξιάρχου Μιχαήλ. Τοῦ ἱερέως Γεωργίου ἀποθανόντος οἱ τρεῖς αὐτοῦ υἱοὶ Φίλιππος, Λουκῆς καὶ Μάρκος διαιροῦσθησαν τὰ ἱερὰ ταῦτα λειψάνα. Ἀποθανόντος τοῦ Μάρκου ὁ Φίλιππος ἐκληρονόμησε τὸ μεριδίον του ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ λειψάνου, τὸ δὲ ἔτος 1489 ἀπέληθεν ὁ Φίλιππος εἰς Βενετίαν ἵνα προετοιμάσῃ τὰ πρέποντα πρὸς μεταφορὰν ἐκεῖ τοῦ Ἁγίου Λειψάνου ἀλλ' ἐπανακάμψας εἰς Κέρκυραν καὶ συγκληθεὶς ἐκ τῶν θαυρῶν τῶν Κερκυραίων μετέβαλε γνώμην διὰ νὰ μὴ μετακινήσῃ ἀπὸ Κέρκυραν τὸ Σεπτὸν λειψάνον. Ἀποθανόντος δὲ τοῦ Φιλίππου τὸ ἥμισυ μεριδίον ἐπὶ τοῦ Ἁγίου λειψάνου τοῦ Ἁγίου ἔμεινεν εἰς τὴν σύζυγον του Μαρίας καὶ τὴν ἀνήλικον θυγατέρα των Ἀσημίαν καὶ εἰς τὸν ἀδελφὸν του Λουκῆν, ὅστις τὸ μεριδίον του ἔδωκεν ὡς πρῶτα εἰς τὴν ἀνιψίαν του Ἀσημίαν, ἣν τὸ 1527 ὑπάνδρευσε μὲ τὸν εὐπατρίδην Κερκυραῖον Σταμάτιον Βουλγαρην, ὅστις κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος φιλοδόμησεν εἰς Σαρρῶν ἐκκλησίαν ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Σπυριδῶνος, εἰς τὴν μετηνήχθη ἐκ τοῦ ναοῦ τοῦ Ταξιάρχου Μιχαήλ. Κατὰ τὸ ἔτος 1537 ἐν τῇ πολιουρχίᾳ τῆς Κερκύρας ὑπὸ τῶν Τούρκων διεσώθη τὸ Σεπτὸν λειψάνον ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Παλαίου Φρουρίου τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων. Ἡ Ἀσημίνα ἀποκτήσασα τέκνα μετὰ τοῦ Σταμάτη ὤρισεν ἐν

τῆ διαθήκῃ της ὅπως τὸ ἱερὸν λαΐψανον πάντοτε διαμένῃ εἰς τοὺς υἱοὺς καὶ τοὺς ἀπογόνους τούτων. Περὶ δὲ τὸ ἔτος 1595—1596 περατωθείσης τῆς οἰκοδομῆς τοῦ Ναοῦ ἐντὸς τῆς πόλεως καὶ τεθάντος τοῦ ἱεροῦ Λαϊψάνου ἐντὸς ἀργυρᾶς λαρνακῆς πρὸς τὰ Δεξιά τοῦ Ἁγίου Βήματος ποι- εῖ ἀνεκδιήγητα θαύματα τὸ Ἅγιον τοῦτο Λαΐψανον.

Ἰούλιος, Νοέμβριος 1922

Χαραλ. Παντ. Καραβίας
Πρώην ἀρχιεπιτομὸς Ἰθάκης

ΑΠ' ΤΑ ΕΒΡΑΪΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

“ΜΠΙΜΠΑΟΥΕΡ,”

ΣΤΗ “ΣΟΥΚΚΑ,” (1)

Μυριάμ, θμμάσαι τὴν ξανθὴν βραδυὰ μὲς τῇ Σουκκά;
Ἄνάμεσ' ἀπ' τῆ φυλλωσιὰ χαμογελοῦσαν ἔστρα
Καὶ στήλωσες ἔτσι ἀψηλὰ τὰ μάτια ἐκστατικά
Σάμπως γὰρ νὰ συναντηθῇ ἡ οὐράνια τους ἡ λάμψη
Μὲ τῇ χρυσῇ τῇ λάμψῃ τῶν ματιῶν σου.
Καὶ σοῦσφιγγα μ' ἀγάπη τὰ χεράκια
Καὶ θλιβερὰ ψιθύριζες λογάκια.
— Μυριάμ, γὰρ σκόψε τὴν ματιὰ
Γιατὶ οἱ σοφοὶ μᾶς εἶπαν:
«Πρέπει νὰ κλείνεις τὸ μετώπι πρὸς τὴν γῆν
Μυριάμ, τ' ἀστέρια μᾶς θυμίζουσι μιὰ θεία ψευ- τιά,
Καὶ τὸ χῶμα ποῦ ποδοπατοῦν τὰ πλήθια.
Νὰ ἡ ἀλήθεια!
Μυριάμ' ἔκανε κρῦο μες στὴ Σουκκά.
Στὴν προσευχῇ χωμένος ὁ πατέρας.
Τ' ἀστέρια ἦταν ἡ μόνη μας χαρὰ
Κι' ἔσκυψες πρὸς τὴν γῆν τὰ βλέφαρά σου
Καὶ τᾶειδα νὰ δακρῦζουσι
Μιὰ δλόξανθη βραδυὰ μὲς τῇ Σουκκά.

(Μετ. ἀπ' τὸ Εὐραϊκὸ) ΙΟΥΛΙΟΣ ΣΥΝΒΩΘΑΙΕΡΟΣ

(1) Καλύβες ἀπὸ φυλλωσιᾶς ποῦ φριάνουν οἱ Εὐραῖοι στὴν ἑορτὴ τῆς *σηνοποιίας*.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑΣ ΚΙΝΗΣΗ ΤΟΥ ΜΗΝΟΥ

Τὰ θεάτρα ἑξακολουθοῦν τὰς παραστάσεις τὰς ὅχι ὅμως καὶ μὲ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ κοινῆς ἢ ποῖα τόσον ἀφειδῶς τοῖς παρεῖχτο τὸ καλοκαίρι.

Ἄλλω τε τὸν χειμῶνα νέα ἔργα δὲν δίδονται σχεδὸν ποτέ, καὶ τοῦ Ἀθηναίου κοινῆς τὴν προσοχὴν, τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ἐλκύνουν περισσότερο οἱ κληματογράφοι καὶ αἱ συναυλίαι, καὶ ἕως ἕως καὶ χοροὶ εἰς τὰ διάφορα Ντάνσιγκ, ὅπου ἡ Ἀθηναία χορεύουσι, χορεύουσι, μὲ μιὰ μανίαν ἀκατανόητη διὰ τὰς σημερινὰς ἑξαιρετικὰς περιστάσεις.

Εἶνε ἀλήθεια ὅτι μετὰ τὴν ἐπελθοῦσαν εἰρήνην ἡ Εὐρώπη ὅλη κατελήφθη ἀπὸ τὸν πόθον τῶν χορῶν, καὶ ἐπῆρσαν στιγμαὶ κατὰ τὰς ὁποίας οἱ ἄνθρωποι ἐχώρευον ἀκόμη καὶ εἰς τὸ πεζοδρομίου τῶν διαφόρων Εὐρωπαϊκῶν πόλεων. Ἄλλ' ἐκεῖ εἶχε κλέο λήξῃ καὶ ἐκαστὸς ἀγωνία διὰ τὴν αἴθριον καὶ οἱ πολεμισταὶ ὅσοι εἶχον ἐπιζήσῃ—ἀδιάφορον πόσοι εἶχον ἐπιστρέψῃ εἰς τὰς ἐστίας των, ἐξήτησαν μὲς τοῦ χοροῦ τὴν ζῆλιν νὰ λησμονήσουν τοῦ πολέμου τὰς βασάνους καὶ νὰ ξαναῖρουν τὰς γλυκύτητας τῆς ζωῆς. Ἐδῶ ὅμως; Ἐπιτρέπεται ἄραγε νὰ χορεύωμεν καὶ νὰ δαπανῶμεν εἰς τουαλέττας καὶ ἐξωφρενικὰς ὀλονυκτίους διασκεδάσεις ποσὰ ἀφάνταστα τὴ στιγμὴν ποῦ μᾶς περικυκλῶνει ἡ δυστυχία τῶν προσφύγων καὶ μᾶς γεμίζει ἀπὸ φρίκην τῆς Μικρᾶς Ἀσίας τὸ δράμα;

Ἐπιτρέπεται νὰ χορεύωμεν ὅταν πεινοῦν μικρὰ ἀπροστίετα παιδάκια καὶ δὲν γνωρίζομεν ἀκόμη ποῖα θὰ εἶνε ἡ αἴθριον τοῦ στρατοῦ μᾶς εἰς τὴν Θράκην;

Ἀσφαλῶς δὲν ἐπιτρέπεται καὶ ἐν τούτοις οὐδὲ πρὸς στιγμὴν κατέπαυσεν ὁ χορευτικὸς πυρετὸς εἰς ὠρισμένα κοινωνικά παρ' ἡμῶν στρώματα.

Ὅσον ὅμως εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ κραυγάζῃ καὶ νὰ ἀγανακτῇ ἐν τῷ δικαίῳ του διὰ τὴν χορευτικὴν μανίαν τοῦ Ἀθηναίου καὶ τῆς Ἀθηναίας τόσον θὰ ὀμολογήσῃ μὲ ἀνακούφισιν, ὅτι αἱ Λαϊκαὶ Συναυλίαι αἱ ὁποῖαι προαναγγέλλονται ἀπὸ ὁμάδα καλλιτεχνῶν ὅτι εἶναι κάτι ποῦ ἔλλειπεν ἀπὸ τὴν καλλιτεχνικὴν ζωὴν καὶ πρόσδοτον τοῦ τόπου.

Εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου ἡ λαϊκὴ Συναυλία, ἡ ὁποία μορφώνει τὸ μουσικὸν αἶσθημα τοῦ λαοῦ εἶνε ἀπὸ τὰς σοβαρώτεραις σχέσεσι ὅχι μόνον μόνον τῶν κέντρων τῶν μουσικῶν, ἀλλὰ αὐτῶν τῶν

κρατικῶν ὑπηρεσιῶν. Ἐδῶ μόνον ὑπῆρξαμε καὶ πρὸς αὐτὸ ἀδιάφοροι καὶ ἀπαθεῖς, ὅπως εἴμεθα καὶ διὰ τόσα ἄλλα. Δὲν εἰξεύρω ἐὰν αἱ Λαϊκαὶ Συναυλίαι θὰ ἔχουν μέσα τὸν τὴν ζωὴν ἢ ὁποῖα χρειάζεται καὶ ἡ ὁποία θὰ δώσῃ τὴν κατεύθυνση ποῦ πρέπει εἰς τὸ μουσικὸν αἶσθημα τῶν λαϊκῶν τάξεων. Πάντως ὅμως ὁποῖον δῆποτε καὶ ἂν εἶνε τὸ ἀποτέλεσμα χαιρετίζομεν ὡς μιὰ καλὴν ἀπαρχὴν τὰς Λαϊκᾶς Συναυλίαις καὶ εὐχόμεθα εἰς τοὺς καλλιτέχναις ποῦ εἶχον τὴν ὁραίαν αὐτὴν ἔμπνευσιν εὐδοκίμωσιν εἰς τὸ ἐκπολιτιστικὸν ἔργον των.

Ἡ δευτέρα συναυλία τῆς Ὀρχήστρας τοῦ Ὁδείου προαναγγέλλεται μετὰ ἰδιαίτερας συγκινήσεως. Θὰ τὴν διευθύνῃ ὁ Ρῶσσοσ κ. Ἰωάν. Μπούντικωφ ὁ ὁποῖος ἔρχεται εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ τὸν σκοπὸν αὐτόν. Εἶνε νεώτατος καὶ ὑπῆρξε μαθητὴς τοῦ Τανάιεφ εἰς τὸ Ὁδεῖον τῆς Μόσχας, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἀπεφοίτησε μὲ δίπλωμα συνθέτου καὶ διευθυντοῦ Ὀρχήστρας. Εἰς Κων/πόλιν διηύθυνεν ἐπ' ὀλίγον τὸ νεοσύστατον Ὁδεῖον, ὅπου ἐδίδαξε θεωρητικὰ μαθήματα, καὶ διεκρίθη διὰ τὴν ἐλευθερίαν διὰ τὴν μὲ τὴν ὁποῖαν διευθύνει μεγάλα συμφωνικὰ ἔργα.

Εἰς τὴν δευτέραν συναυλίαν τῆς Ὀρχήστρας τοῦ Ὁδείου, ὁ κ. Μπούντικωφ θὰ διευθύνῃ τὴν Ὀρχήστραν καὶ θὰ παίξῃ ἔργα Τσαϊκόφσκι, Σωριαμπίν, Λίδι, Βιάγκνεφ καὶ μερικὰ Ἑλλήνων μουσουργῶν.

ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

Ἀπὸ τὰ ἐκδοτικὰ καταστήματα τοῦ κ. Ἐλευθερουδάκη ἐξεδόθησαν τὰ ἑξῆς νέα βιβλία.

«Ἐκλεκταὶ Σελίδες» Παύλου Νιρβάνια, μὲ πρόλογον Γρ. Ξενοπούλου. Τιμὴ δρ. 7,50.

«Ἀνθολογία»: Σωτηρίου Σκίπη. Ἔργον βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Τιμὴ δρ. 8,50.

Τὸ «Ἑλληνικὸν Τραγοῦδι»: Θεοδώρου Ν. Συναιδίου. Ἐξεδόθησαν εἰςχομψὸν τόμον ἀπὸ τὰ ἐκδοτι-

κὰ καταστήματα τῆς Ἀκροπόλεως, αἱ πέντε διαλέξεις—Συναυλία τοῦ κ. Συναιδίου μὲ πρόλογον τοῦ κ. Γ. Τσοκοπούλου καὶ κριτικὰ σημειώματα τῶν κ. κ. Γληνοῦ, Λαυράγκα, Ξενοπούλου καὶ Παλαμᾶ. Τιμᾶται δρ. 10.

«LIBRE» Ὁ κ. Ι. Ρουσσὲλ. ἐξέδωκε τὸν πρῶτον ἀριθμὸν, μικρὸν φιλολογικὸν καὶ λογοτεχνικὸν περιοδικὸν ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον. Ὁ κ. Ρουσσὲλ γνωστὸς σοφώτατος Ἑλληνοιστῆς παρακολουθεῖ μὲ ἀληθῆ ἀγάπην τὰ νεοελληνικὰ γράμματα, καὶ χαρίζεται συχνὰ εἰς τὸ φιλολογικὸν μας κίβλο ἀξιολόγους μελέτας ἀφορώσας Ἑλληνας ποιητὰς. Μὲ τὴν ἐκδοσιν τοῦ περιοδικοῦ του δὲν ὑπάρχει καμμία ἀμφιβολία ὅτι θὰ συμβάλῃ κατὰ πολὺ εἰς τὴν λογοτεχνικὴν πρόδοτον τοῦ τόπου μᾶς.

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ περιοδικοῦ εἶνε ὁδὸς Σίνα ἀρ. 31.

Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

Διακηρύττει ὅτι

Ἐκτίθεται εἰς μειοδοτικὴν δημοπρασίαν, τὴν προσεχῆ Πέμπτην, 24ην μεσοῦντος μηνός, ὥραν 12 π. μ. ἢ προμήθεια τῶν ἀναγκασιούτων τῇ ὑδραυλικῇ ὑπηρεσίᾳ τῶν ἀναγκασιούτων τῇ ὑδραυλικῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ Δήμου, κατὰ τὸ ἔτος 1922—1923, οἰκοδομικῶν ὑλικῶν, συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους τῆς ὑπ' ἀριθ. 3194 πλήρους διακηρύξεως ἡμῶν καὶ λοιπῶν σχετικῶν, ὧν πάντων δύνανται νὰ λάβωσι γινῶσιν οἱ βουλόμενοι, καθ' ἑκάστην π. μ. εἰς τὸ ἐπὶ τῶν ὑδραυλικῶν τμήμα τοῦ Δήμου.

Ὁ Δήμαρχος
Σ. ΠΑΤΣΗΣ

ΣΤΙΣ 18 ΔΕΒΡΙΟΥ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ

Ο ΣΚΙΤΣΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΣ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΟΣ

“ΕΥΘΥΜΟΣ ΚΟΣΜΟΣ,”

Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

Διακηρύττει ότι

προκηρύσσεται μειοδοτική δημοπρασία δι' έγγραφων ένοσφραγίστων προσφορών ενεργηθησομένην εν τῷ Δημαρχείῳ Ἀθηνῶν τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Πέμπτην καὶ ὥραν 11—12 ἐνώπιον τῆς Δημαρχιακῆς Ἐπιτροπῆς διὰ τὴν προμήθειαν σκύρων καισυνδετικῆς ὕλης καὶ τὴν μεταφορὰν ἐκ τῶν ἀποθηκῶν, διάστρωσιν καὶ κυλίνδρωσιν τούτων διὰ τὰς σκυροστρώσεις τῶν ὁδῶν τῆς πόλεως συμφώνως πρὸς τοὺς προϋπολογισμοὺς καὶ συγγραφὰς ὑποχρέωσιν τῶν ἔργων καὶ τοὺς ὅρους τῆς σχετικῆς πλήρους διακηρύξεως κατατεθειμένων ἐν τῷ Δημαρχείῳ (τμήμα Ὀδοποιίας).

Ἐν Ἀθήναις τῇ 17 Νοεμβρίου 1922.

Ὁ Δήμαρχος
Σ. ΠΑΤΣΗΣ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΓΕΩΡΓΙΑΣ

Προκηρύξις δημοπρασίας πρὸς πώλησιν γάλακτος παραγωγῆς τῶν ἀγελᾶδων τῆς Ἀνωτέρας Γεωπονικῆς Σχολῆς.

Τὴν τετάρτην τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου ἐ. ἔ. ἐν τῷ καταστήματι τῆς Σχολῆς (Χασεκῆ) ενεργηθήσεται πλειοδοτικὴ δημοπρασία πρὸς πώλησιν γάλακτος παραγωγῆς τῶν ἀγελᾶδων τῆς Γεωπονικῆς Σχολῆς ὑπὸ ὅρους ὧν οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν παρὰ τῆς ὡς ἄνω Σχολῆς.

(Ἰκτ. τοῦ ὑπουργείου Γεωργίας)

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΓΕΩΡΓΙΑΣ

Περὶ προμηθείας θεϊκοῦ χαλκοῦ

Γνωστοποιοῦμεν εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους ἐμπόρους καὶ προμηθευτικοὺς οἴκους θεϊκοῦ χαλκοῦ καὶ θείου, ὅτι δεχόμεθα προσφορὰς θεϊκοῦ χαλκοῦ καὶ μέχρι τῆς 8ης Δεκεμβρίου ἐ. ἔ. συμπεριλαμβανομένης, μετὰ τὴν λήξιν τῆς ὁποίας

οὐδεμία προσφορὰ θάλει ληφθῆ ὑπ' ὄψιν. Ἀνωτέρω προσφοραὶ ἔγγραφοι θὰ παραδίδω εἰς τὸ ἀρμόδιον Τμήμα Γεωργικῆς Οἰκονομίας ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐπὶ τοῦ ἑράτου προμηθευτῆ μέχρι 4,000 τόννων θεϊκοῦ χαλκοῦ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1ῃ Δεκεμβρίου 1922.

Ὁ ὑπουργὸς τῆς Γεωργίας
Γ. ΣΙΔΕΡΗΣ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΓΕΩΡΓΙΑΣ

Εἰδοποιεῖ

τοὺς ἐνδιαφερομένους ἐμπορικοὺς οἴκους θεϊκοῦ χαλκοῦ, ὅτι δέχεται προσφορὰς μέχρι 4,000 τόννων θεϊκοῦ χαλκοῦ ὑπὸ τοὺς κάτωθι ὅρους.

1) Προμήθεια εἰς τὸ Κράτος μέχρι τοῦ σὸς τῶν 4000 τόννων ἐπὶ τῇ βάσει ἔγγραφου προσφορῶν κατατεθειμένων εἰς τὸ τμήμα Γεωργικῆς Οἰκονομίας τοῦ ὑπουργείου Γεωργίας.

2) Θεϊκὸς χαλκὸς ἡγγυημένης καθαρότητος 980—990 εἰς κρυστάλλους ἐντὸς βαρελιῶν σκληροῦ ξύλου καὶ ὀρμητικῶς κεκλεισμένῃ περιεκτικότητος 256 χιλιογράμμων ἢ πλεονάζοντων Ἀγγλικῶν στατήρων.

3) Παράδοσις μέχρι 10 Φεβρουαρίου 1923 τοῖς εἰς λιμένας πειραιῶς, Π. ἀτρῶν, Κατακόλι, Καλαμῶν καὶ Αἰγίου.

4) Φορτώσεις οὐχὶ μικρότεραι τῶν 10 τόννων ἐκάστοτε καὶ οὐχὶ πέραν τῆς ὡς ἄνω χημολογίας δι' ὀλόκληρον τὴν ποσότητα τῶν 4,000 τόννων.

5) Ἐγγύησις ἅμα τῇ ὑπογραφῇ τῆς συμφωνίας 5 ο)ο εἰς φρ. Γαλλίας, δολλάρια ἢ λίρες Ἀγγλίας εἰς συνάλλαγμα ἢ ἔγγυητικὴ ἐπιστολὴ ἀνεγνωρισμένης Τραμῆξης εἰς ὅμοιον νόμισμα, παφιεμένου τοῦ δικαίωματος εἰς τὸν κ. ὑπουργὸν τῆς Γεωργίας, ὅπως κανόνιση καὶ ἄλλως τὴν ἐγγύησιν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀπολύτου αὐτοῦ ἀντιπροσέψεως.

6) Προθεσμία ὑποβολῆς προσφορῶν ὁρίζεται μέχρι τῆς 15ης Δεκεμβρίου ἐ. ἔ. συμπεριλαμβανομένης.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 6 Νοεμβρίου 1920.

Ὁ ὑπουργὸς Γεωργίας
Γ. Α. ΣΙΔΕΡΗΣ

ΟΙΝΟΙ

ΚΟΝΙΑΚ

ΒΟΥΡΤΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

ΟΙΝΟΙ ΜΑΡΚΟ ΟΙΝΟΙ

ΑΓΟΡΑ ΚΑΙ ΠΩΛΗΣΙΣ
ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΩΝ
ΟΔΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 12

Γραφεία αγοράς και πωλήσεως
μεταχειρισμένων και μη γραμματο-
σήμων υπό του γ.

Ν. ΠΕΤΣΑΡΟΜΟΥ

Οίκος εμπιστοσύνης και εξαιρετι-
κής εδυσνευδησίας.

ΜΕΓΑΣ
ΕΜΠΟΡΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
AU PRINTEMPS
Δ. ΚΑΙ Φ. ΜΗΤΣΟΠΟΥΛΩΝ

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ

ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΕΙΔΩΝ

Ασπρόρουχα διά προίκας

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΠΑΔΔΗ & ΣΙΑ
ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ

Το αρχαιότερον ἐν Ἑλλάδι Χαρτοπωλείον. Ἐπισκε-
πτήρια στιγμαίως.

ΤΑΠΗΤΕΣ ΠΕΡΣΙΚΟΙ
ΑΔΕΛΦΟΙ ΒΑΓΓΑΝΟΥ
ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ

ΤΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΗΣ ΚΑΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΙ ΤΗΝ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ ΠΑΣΗΣ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΗΤΟΙ :

ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΩΝ, ΦΑΚΕΛ-
ΔΩΝ, ΕΠΙΣΤΟΛΟΚΕΦΑΛΙ-
ΔΩΝ, ΑΓΓΕΛΤΗΡΙΩΝ, ΝΕ-
ΚΡΟΣΗΜΩΝ, ΒΙΒΛΙΩΝ

ΚΑΙ ΕΝ ΓΕΝΕΙ

ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ ΠΑΝΤΟΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ
ΥΠΟ ΤΑΣ ΣΥΜΦΕΡΟΤΕΡΑΣ ΣΥΝΘΗΚΑΣ

ΔΙΑ ΚΑΘΕ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΕΙΔΟΠΟΙΗΤΕ
ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΩΣ ΤΗΝ ΙΔΙΟΚΤΗΤΡΙΑΝ
5 ΟΔΟΣ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 5

ΤΥΠΟΙΣ ΚΑΤΙΝΑΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ